DE NAAMGEVING

Lucas 2:21-32

Ds. A.A. Leenhouts

Kerstpreek 1963, redactionele bewerking
S.B. Leenhouts-van der Kruijt 2025

GETUIGENIS
EN EENHEID

DE NAAMGEVING

LUCAS 2:21-32

Ds. A.A. Leenhouts

Kerstpreek 1963, redactionele bewerking
S.B. Leenhouts-Van der Kruijt 2025

GETUIGENIS
EN EENHEID

Stichting Getuigenis en Eenheid
Postbus 64814, 2506 CE Den Haag
info@getuigeniseneenheid.nl
www.getuigeniseneenheid.nl

© Ds. A.A. Leenhouts: “De Naamgeving”
Lucas 2:21-32 (1963)
Redactionele bewerking oktober 2025

DE NAAMGEVING*

'En toen acht dagen vervuld waren, zodat zij Hem moesten besnijden, ontving Hij ook de naam Jezus, die door de engel genoemd was, eer Hij in de moederschoot was ontvangen.'

'En toen de dagen hunner reiniging naar de wet van Mozes vervuld waren, brachten zij Hem naar Jeruzalem om Hem de Here voor te stellen, gelijk geschreven staat in de wet des Heren: Al het eerstgeborene van het mannelijk geslacht zal heilig heten voor de Here, en om een offer te brengen overeenkomstig hetgeen in de wet des Heren gezegd is, een paar tortelduiven of twee jonge duiven.

En zie, er was een man te Jeruzalem, wiens naam was Simeon, en deze man was rechtvaardig en vroom, en hij verwachtte de vertroosting van Israël, en de heilige Geest was op hem. En hem was door de heilige Geest een godsspraak gegeven, dat hij de dood niet zou zien, eer hij de Christus des Heren gezien had. En hij kwam door de Geest in de tempel. En toen de ouders het kind Jezus binnenbrachten om met Hem te doen overeenkomstig de gewoonte der wet, nam ook hij het in zijn armen en hij loofde God en zei:

Nu laat Gij, Here, uw dienstknecht gaan in vrede, naar uw woord, want mijn ogen hebben uw heil gezien, dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken: licht tot openbaring voor de heidenen, en heerlijkheid voor uw volk Israël.' (Lucas 2:21-32)

'U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David.' Met deze woorden kondigde de engel die uit Gods heerlijkheid kwam de blijde boodschap van de geboorte van de Messias aan. De naam 'Jezus' noemde hij niet.

Ook Jozef en Maria zullen aan de buren en bekenden, na de geboorte van het Kind, zeker niet meteen de naam Jezus hebben genoemd.

* Preek uitgesproken in 1963

De naamgeving gebeurde pas op de achtste dag, bij de besnijdenis. In Israël ging het wat betreft de naamgeving secuur toe.

Dat moeten wij heel serieus nemen.

De naamgeving had onder Israël een diepe betekenis, zoals overal in de oudheid. De naam drukt het wezen van een mens uit en geeft zijn individuele functioneren weer in een familie, een maatschappij, een staat of een volk. De naam moest blijven leven en functioneren.

Om een voorbeeld uit het gewone leven te noemen: Heeft u er weleens over nagedacht waarom een boer zijn koeien wel namen geeft en zijn kippen niet? Dat komt omdat in zijn economische bedrijf een koe als een 'individu' functioneert. De boer weet precies hoe oud het dier is, hoeveel kalveren het heeft gehad, en dat het nukkig of gevaarlijk kan zijn. Daarom krijgt het een naam. Maar die kippen functioneren voor het besef van de boer niet als aparte individuen. Het zijn zíjn kippen, die de moeite van het aan elk dier apart een naam te geven niet waard zijn.

Een vreemd voorbeeld misschien. Maar waar het om gaat is, dat met de naamgeving tot uitdrukking komt welke functie en bestemming de enkeling in het grote geheel inneemt.

BLOEDSTORTING

God heeft aan Israël duidelijk gemaakt dat geen Israëliet in de gemeente Gods een naam en eigen individualiteit kon hebben, zonder bloedstorting. Daartoe gaf Hij opdracht de jongetjes te besnijden. Was je niet besneden, dan telde je niet mee in het Koninkrijk Gods.

De apostel Paulus noemt in Colossenzen[1] de doop als 'het besneden zijn' in Christus. Figuurlijk gesproken is, naar deze woorden van Paulus, de doop ook een 'besnijdenis'. De oude mens is gestorven, en de nieuwe is met Christus opgestaan. Met de doop ben je, bij wijze van spreken, ingeschreven in Gods 'burgerlijke stand', en heb je als 'een nieuwe schepping' een naam gekregen in het Koninkrijk Gods. Want wie in Jezus is, is een nieuwe schepping. Eigenlijk heb je bij God al

1 Colossenzen 2:11-12

een nieuwe naam. Je staat ingeschreven in het boek des levens. Maar dat gaat niet zonder bloedstorting.

In 2 Corinthiërs 5:17-21 zegt Paulus het heel duidelijk:

'Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen. En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft en ons de bediening der verzoening gegeven heeft, welke immers hierin bestaat, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen (...)
Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.'

Jezus heeft Zich vernederd tot de dood aan het kruis. Daar wees Zijn besnijdenis al schaduwachtig heen. Hij heeft – als de Zoon des mensen – alle zonde van een totaal verloren mensengeslacht op Zich genomen. Voor ons allen. Golgotha was als het ware een 'besnijdenis'. En omdat Hij Zich zo vernederd heeft, heeft God Hem een Naam gegeven, boven alle naam, opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde zijn.[2]

De naamgeving van Jezus is verbonden aan Zijn vernedering of – om de beeldspraak vast te houden – aan Zijn 'besnijdenis' op Golgotha. Zo radicaal is het bij God.

Jezus zegt: *'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.'*[3]

Als je niet besneden bent van hart, heb je geen naam in de familie van God. Je komt bij God niet binnen, zonder deze 'kruisbesnijdenis', zonder één te worden met Jezus in Zijn dood en opstanding. Jezus zegt na Zijn doop door Johannes de Doper: *'De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen. Bekeert u en gelooft het evangelie.'*[4]

2 Filippenzen 2:10
3 Johannes 3:3
4 Marcus 1:15

DE WET VAN MOZES

Lucas 2 verhaalt verder over de geboorte van Jezus: *'En toen de dagen hunner reiniging naar de wet van Mozes vervuld waren, brachten zij Hem naar Jeruzalem om Hem de Here voor te stellen.'* [5]

Dat zijn in totaal veertig dagen geweest. Volgens Leviticus 12:2 is de vrouw na de geboorte van een jongetje zeven dagen onrein, en daarna nog drieëndertig dagen, waarop zij niets heiligs mag aanraken, en niet naar het heiligdom mag komen. Het is opvallend dat hier ook weer het getal veertig genoemd wordt, dat zo'n symbolische waarde heeft in de Schrift.

Het is van grote betekenis dat ook Maria zich hier moest buigen onder de wet van Mozes. In Galaten 4:5 lezen we:

'Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, om hen die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij het recht van zonen zouden krijgen.'

Jezus buigt Zich onder de veroordeling van de wet en neemt zelfs de vloek van de wet op Zich. Het is alles plaatsvervangend. Het is alles in onze plaats. Jezus is ons gelijk geworden – met uitzondering van de zonde. Maar ook Hij moet Zich buigen onder de wet.

Hij wordt dan ook pas na veertig dagen aan de Here voorgesteld, gelijk geschreven staat in de wet des Heren: 'Heilig Mij alle eerstgeborenen, die onder de Israëlieten het eerst uit een moederschoot voortkomen, zowel van mens als van dier; zij zijn mijn eigendom.' [6]

Ook moet daarbij aan de Here een offer gebracht worden, overeenkomstig hetgeen in de wet des Heren is gezegd: '...twee tortelduiven of twee jonge duiven: de ene ten brandoffer en de andere ten zondoffer (...) [7]

5 Lucas 2:22
6 Exodus 13:1-2; 22:29
7 Leviticus 12:8

Hieruit blijkt dat dit 'voorgesteld worden aan de Here' niet los staat van de oude Pascha-geschiedenis. Immers, in Exodus 4:23 lezen wij dat Mozes tegen Farao moet zeggen: *'Zo zegt de HERE: Israël is mijn eerstgeboren zoon; daarom zeg Ik u: laat mijn zoon gaan, opdat hij Mij diene; zoudt gij echter weigeren hem te laten gaan, dan zal Ik uw eerstgeboren zoon doden.'*

Het is dus of...of.

En dan lezen wij in Numeri 3:11-13:

'En de HERE sprak tot Mozes: Zie, Ik zelf neem uit de Israëlieten de Levieten in plaats van alle eerstgeborenen der Israëlieten, die het eerst uit de moederschoot voortkomen, opdat de Levieten mijn eigendom zijn, want alle eerstgeborenen zijn mijn eigendom. Ten dage, dat Ik alle eerstgeborenen in het land Egypte sloeg, heiligde Ik Mij alle eerstgeborenen in Israël, zowel van mens als van dier; zij zijn mijn eigendom; Ik ben de HERE.'

LOSSING VAN DE EERSTGEBORENEN

Toen Israël zich tijdens de uittocht vergreep aan de 'kalverdienst' door een gouden kalf te maken en dat te aanbidden, heeft de stam van Levi heeft zich bijzonder onderscheiden door in de Naam des Heren een tuchtoefening uit te voeren. Omdat zij dit deden, is aan de stam van Levi de dienst voor tabernakel en tempel toegekend. De nakomelingen van Levi, de Levieten, nemen in de tempeldienst een bijzondere plaats in – tot bijstand ook voor de priesters uit het geslacht van Aäron.

Op zich was het natuurlijk praktisch onmogelijk – als een volk uitgroeit tot miljoenen – dat van alle verschillende families de eerstgeborenen komen dienen in de tabernakel of de tempel. Daarom trad de stam van Levi – door de bijzondere positie die hij kreeg – op als representant van alle eerstgeborenen. De eerstgeborenen uit de andere families moesten echter voor de tempeldienst worden gelost,

door een offer te brengen aan de Here. Dat offer was ook bestemd voor de Levieten en voor hun onderhoud.[8] Door dit offer golden die eerstgeborenen dan als 'afgestaan voor de tempeldienst'.

Het is goed om te bedenken dat de Levieten dienst mochten doen van hun vijf en twintigste tot hun vijftigste jaar. Dus alleen in de bloei van hun leven. Na hun vijftigste jaar mochten zij nog wel hulp verrichten en hun broeders die in hun plaats waren getreden terzijde staan, maar zij mochten na hun vijftigste jaar niet meer officieel een ambtelijke dienst in de tempel vervullen. De beste jaren van hun leven waren gewijd aan de dienst des Heren.

Zie hoe bijzonder God het voor Zijn tempel had ingericht. God heiligde alle eerstgeborenen als Zijn eigendom; de Levieten vervingen de eerstgeborenen, en van de Levieten zelf vroeg God de beste jaren. Met andere woorden: Door Levi als representant werd het hele volk in de bloei der jaren bestemd voor de tempeldienst. Het beste van het hele leven was voor de Here.

Zo wordt hier ook Jezus, veertig dagen na Zijn geboorte, in de tempel gebracht. Ook Hij moet aan de Here worden voorgesteld, zoals geschreven staat in de wet des Heren:

'Al het eerstgeborene van het mannelijk geslacht zal heilig heten voor de Here, en om een offer te brengen overeenkomstig hetgeen in de wet des Heren gezegd is, een paar tortelduiven of twee jonge duiven.' [9]

DE OPDRACHTDIENST

Onmiddellijk op deze tekst volgt:

'En zie, er was een man te Jeruzalem, wiens naam was Simeon, en deze man was rechtvaardig en vroom, en hij verwachtte de

8 Numeri 18:15
9 Lucas 2:23-24

vertroosting van Israël, en de heilige Geest was op hem.'
Er ligt een diep verband tussen het aan de Heer voorstellen van Jezus – in Wie toch alle lijnen van Israël samenkomen – en deze Simeon, die in deze 'opdrachtdienst', waarbij Jezus aan de Heer gewijd wordt, ineens profeteert. Deze man is door de heilige Geest naar de tempel gestuurd, en hij komt precies op tijd.

Men heeft veelal gedacht dat Simeon een oude man was. Dit concludeert men dan uit de woorden van de profetie die hij heeft uitgesproken: *'Nu laat Gij, Here, uw dienstknecht gaan in vrede, naar uw woord, want mijn ogen hebben uw heil gezien, dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken…'* [10] Zo wordt hij ook door veel beroemde schilders, zoals bijvoorbeeld Rembrandt, afgebeeld. Maar daarover vermeldt Lucas niets.

Ik ben er wel van overtuigd dat hij een man geweest is die innerlijk ontzaglijk geleden heeft onder de toestand van de gemeente Gods in die dagen.

De geschiedenis van de Herodessen en de tijd van de Makkabeeën waren verschrikkelijk. Een rechtvaardig man als Simeon zal zich hebben afgevraagd: Zou dit nu het verkoren volk zijn? Is er nu een God in de hemel, die JAHWE heet?

IK BEN DIE IK BEN?

Is er wetenschap bij de Allerhoogste?

Joden zijn vaak in ontzettende paradoxen gevoerd – juist als het vrome Joden waren.

En deze Simeon wás rechtvaardig en vroom. Hij had een hart dat bad tot God, en hij verwachtte de vertroosting van Israël. Hij was een man met verwachting, die geworsteld heeft met vraagstukken als: Hoe lang nog Heer? Hoe lang? Het heeft vierhonderd jaar geduurd sinds er een profeet als Maleachi gesproken heeft, en er was nog niets te zien. Niets!

Maar God had deze man en zijn worsteling gezien, en de heilige Geest had tot hem gesproken dat hij de dood niet zou zien, voordat hij het heil der wereld had aanschouwd.

10 Lucas 2:29

In het Grieks staat hier *'apo'luo'*, hetgeen betekent: 'ontbonden', 'losgelaten'. Nu ben ik ontbonden van deze banden. Nu kunt U mij laten gaan Heer. Nu ben ik 'ontspannen'. Nu had hij eindelijk de wens van zijn hart. Hij zag de oplossing, de vervulling. Dat bracht hem tot de uitspraak: Nu kan ik gaan in vrede, want mijn ogen hebben Uw zaligheid, Uw heil gezien.

Ik denk dat Simeon diep ontroerd is geweest, toen hij in de tempel het Kind Jezus in zijn armen had en zei: Dit is nu het heil dat Gij bereid hebt *voor het aangezicht van alle volken*. Het staat er letterlijk: *alle volken*.

Deze man denkt niet nationalistisch. Hij denkt niet vanuit het Joodse 'vlees'. Hij ziet: Dit is de Heiland der *wereld*. En hij geeft meteen een differentiatie van deze boodschap: *'... licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor uw volk Israël.*

Jozef en Maria staan erbij. En dan wendt Simeon zich tot hen en zegende hen, waarbij hij in die zegen speciaal aan Maria schetst hoe de weg van Israël zal zijn: *'Zie, deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël en tot een teken, dat weersproken wordt – en door uw eigen ziel zal een zwaard gaan –, opdat de overleggingen uit vele harten openbaar worden.'* [11]

Simeon heeft de hele weg van God met Zijn volk gezien, en het door de heilige Geest aan Maria gezegd. Hij ziet Maria dus als de 'uiterste spits' van Israël. Wat voor Maria geldt, geldt voor heel Israël. Er gaat een zwaard door de ziel van Maria en er gaat een zwaard door het volk Israël. Jezus is gezet *'tot een val en opstanding van velen in Israël',* en in de eindtijd ook nog tot *'een teken dat weersproken wordt'.*

Het is een ontzaglijke profetie dat de Naam van Jezus daarmee verbonden wordt. Juist hier, bij de voorstelling van Jezus, de eerstgeborene van Maria. Zo zal Zijn Naam functioneren. Dit is Zijn bestemming. Zo is Hij aan de Heer gewijd en aan de Heer voorgesteld: *'Deze is gesteld tot een val en opstanding...'* Het is één verhaal. En daarom komt Simeon precies op tijd.

11 Lucas 2:34-35

Wij weten niet wanneer Simeon dit van de heilige Geest gehoord heeft. Of het was voor de ontvangenis van Jezus, of tussen de ontvangenis en de geboorte in. Maar door deze godsspraak aan Simeon mogen wij zien hoe het komen van Jezus van Nazareth naar de wereld ordelijk en naar het plan van God is geschied. Hij verkoos Simeon om hem aan te zeggen: Jij gaat niet sterven voordat je Hem concreet hebt gezien.

Ergens kan ik het Simeon nazeggen, en eigenlijk moeten wij het hem allemaal kunnen nazeggen: We hebben de vervulling gezien in het komen van Jezus van Nazareth. Hij is Overwinnaar. Nu kunnen wij opstaan. Wij zijn ontslagen, ontbonden. We hebben ook het overstapje voor de eeuwige zaligheid al in onze zak. Wie gelooft in Jezus Christus, heeft het eeuwige leven. Dat wil zeggen: Als je Jezus hebt gezien en gelooft dat God waarachtig is. Als je gelooft dat de Naam JAHWE waarachtig is. Als je door de heilige Geest gezien hebt dat de Heer Zijn naam zelfs geschreven heeft in het 'bloed van Zijn besnijdenis' en in het bloed van Golgotha. De Naam Jezus, wiens naam betekent: JAHWE, IK BEN DIE IK BEN, verlost.

Het maakt dan niet uit of je kort of lang leeft op deze wereld. Dan kan je met Simeon zeggen: Mijn ogen hebben Uw heil gezien. Nu kan ik gaan in vrede en grote harmonie. Mijn problemen zijn weg. Ik heb het Licht der wereld gezien – de verlossing. Wij gaan niet ten onder. Wij zijn gered. Er is verlossing. Er is een Heiland der wereld.

Kunnen wij dat met Simeon zeggen – tegen het einde van het jaar?

EEN ZWAARD DOOR DE ZIEL

De heilige Geest heeft aan Simeon ook het één en ander over Gods wegen laten zien.

Allereerst zijn deze wegen voor Maria ontzaglijk moeilijk geweest. Simeon spreekt dat ook uit. Hij zegt: *'…door uw eigen ziel zal een zwaard gaan'.*

Het begrip 'zwaard' spreekt van strijd. Het spreekt ook van oordeel, schifting, en scheiding. Het Woord Gods is ook een zwaard. In Hebreeën 4:12 lezen we:
'Want het Woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zó diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten …'

Simeon ziet dat er door de ziel van Maria een zwaard zal gaan. Hij wijst hier op een diepere vervreemding dan de algemene 'vervreemding' van het natuurlijke proces van geboren worden, volwassen worden en trouwen. In een mensenleven zijn er eigenlijk drie keer een soort barensweeën: Eerst komt het kind los van de moeder – dat gaat met weeën gepaard. Dan krijgt het kind zelfstandigheid en groeit het op en komen de puberteitsjaren, waarin zich heel sterk het 'ik' ontwikkelt. Dat is een periode waarin ouders vaak denken: Dat kind vervreemdt van mij. Het 'ikje' is dan een beetje overspannen uitgegroeid. Het is een gewoon verschijnsel, maar in veel gezinnen zijn het toch ook een soort barensweeën. Het is als het ware een tweede geboorte van de mens die zelfstandig wordt. En dan volgt meestal het verliefd worden en trouwen, en moet je als ouders en schoonouders soms ook nog de nodige pijlen opvangen. Dat zijn dan weer de weeën van het vormen van een nieuw gezin. Het heeft ook iets natuurlijks dat het scheepje telkens de wal verlaat en zich tegen de wal afzet.

Maar dat is niet wat Simeon hier bedoelt als hij zegt '*…door uw eigen ziel zal een zwaard gaan.*' Het is je eigen kind, Maria, maar er komt een zwaard door je ziel. Want dat kind wordt zelfstanding. Je brengt dat kind met smarten ter wereld en dat kind zal je in zijn puberteitsjaren smarten brengen en het zal zelfstandig door de wereld gaan.

Het ligt toch wel een beetje dieper in wat Simeon hier tegen Maria zegt. Die momenten waarop Maria het zwaard voelt, komen al als Jezus twaalf jaar is en Zijn zelfstandig optreden duidelijk wordt in de

tempel. Het is opvallend dat zij na drie dagen gewaarwerden dat Hij moest zijn in de dingen Zijns vaders. Het is een schaduwbeeld van hoe Israël na drie Godsdagen zal ontdekken dat deze Jezus wel hun 'Kind' is – Israël heeft Hem gebaard en Maria heeft Hem gebaard – maar Hij is speciaal op het Paschafeest in 'de dingen Zijns Vaders'.[12] Hij is bestemd om het Lam Gods te zijn. Dat is ontzaglijk diep en rijk. Maria moest Hem loslaten. Hij zegt: *'Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?*[13]

Jezus wist het natuurlijk wel dat de engel tot Maria gezegd had: *'... daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden'.*[14] Daarom zegt Hij ook: *'Wist gij niet dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?'*

Wist gij niet...?

Ja, dat wisten zij wel, maar daar hadden zij even niet meer aan gedacht.

Een paar jaar later, als Jezus moet beginnen met Zijn ambtelijk werk, zegt Maria bij de bruiloft te Kana tegen Hem: *'Zij hebben geen wijn.'* Zij wilde dat Jezus ingreep met een wonder. En dan waarschuwt Hij Zijn moeder: *'Vrouw, want heb Ik met u van node? Mijn ure is nog niet gekomen.'*[15]

Distantie – tot aan het kruis. Daar zegt Hij niet: Moeder, zie uw zoon, maar: *'Vrouw, zie, uw zoon'*. Daarna zei Hij tot de discipel: *'Zie, uw moeder'.*[16] En op de Pinksterdag waren al de discipelen tezamen bijeen, ook enige vrouwen en Maria de moeder van Jezus. Zij wordt als laatste vermeld, samen met Zijn broeders.[17] En daar wordt ook Maria vervuld met de heilige Geest. Die vervulling met de heilige Geest is voor Maria de balsem en genezing geweest van die vreselijke wonde die geslagen was door het zwaard dat door haar

12 Lucas 2:41
13 Lucas 2:49
14 Lucas 1:35
15 Johannes 2:3-4
16 Johannes 19:26-27
17 Handelingen 1:14

ziel was gegaan. Zij wist: Mijn zoon is Gods Zoon. Hij stort de heilige Geest uit. Maria was erbij toen de vuurdoop van boven kwam. Een wonderlijke geschiedenis. Maria is een zuster in de Heer, die wij zalig mogen prijzen, en hoog moeten achten. Ook zij prijst Jezus als haar God en Heiland. We lezen het in haar lofzang:

'Mijn ziel maakt groot de Here, en mijn geest heeft zich verblijd over God, mijn Heiland, omdat Hij heeft omgezien naar de lage staat zijner dienstmaagd. Want zie, van nu aan zullen mij zalig prijzen alle geslachten, omdat grote dingen aan mij gedaan heeft de Machtige.'[18]

BERAADSLAGINGEN

De Geest van God rust op Simeon. En hij wendt zich tot deze ouders, en tekent hun de weg die God door dit Kind zelfs tot in de eindtijd zal gaan: *'Deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël. Licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor Zijn volk Israël.'*

En dan ziet hij ziet ook nog een laatste fase: *'...tot een teken, dat weersproken wordt'.* Deze profetie vindt zijn vervulling nog na de 'opstanding van Israël'. Opdat: *'...de overleggingen uit vele harten openbaar worden.'* Een opmerkelijke profetie.

Het is opvallend dat overal waar Jezus verschijnt altijd een soort 'Sanhedrin' vergadert. Daar zijn onmiddellijk beraadslagingen. Ook elk mensenhart is – figuurlijk gesproken – van nature een stukje 'Sanhedrin'. Daarin staat 'de groene tafel', waar de beraadslagingen plaatsvinden. Als bijvoorbeeld een predikant tot de overtuiging komt dat de volwassendoop toch eigenlijk de Bijbelse doop is, dan gaan zij achter de 'groene tafel' zitten van hun eigen hart. Hun hart wordt dan een 'raadszaal'. Wat zullen wij doen met Jezus – ook in dit opzicht? Dan worden er overleggingen gepleegd.

18 Lucas 1:46-48

Een ander voorbeeld: Achter het IJzeren Gordijn worden jongeren opgeroepen voor de 'Jugendweihe' (jeugdwijding) om dan verder communistisch de weg van succes te kunnen gaan.[19] Deze jonge mensen moeten dan kiezen tussen Jezus en deze wereld die zo verstrikt is in het kwade. En dan wordt het hart een 'raadszaal', waarin overleg wordt gepleegd: Wat moeten we doen?

Ja, wat moeten we doen met Jezus?

Ook Petrus heeft het meegemaakt. Hij is Jezus gevolgd en de overleggingen van zijn hart werden openbaar toen hij de haan hoorde kraaien en de ogen van Jezus hem hadden aangezien. En daar stond hij bitter te huilen tegen de muur van het paleis van Kajafas. En de tranen die op de stenen vielen vertelden de overleggingen van zijn hart: Ik ben tóch van Jezus! Er was Eén die bad dat zijn geloof niet zou ophouden.

Ook dít is Kerst.

Waar Jezus verschijnt daar staat 'de groene tafel'. Daar zijn de overleggingen des harten.

Er zijn mensen die wel weten dat in hun kerk vrijzinnige predikanten zijn die Jezus volop verraden. Maar je hebt een gezin met zonen en dochters. En die hebben weer hun relaties, hun clubs en hun verenigingsverband. En wat doe je dan?

Jezus is niet alleen gesteld tot een val en opstanding van velen in *Israël*, maar ook in het 'heidenchristelijke Israël', opdat ook daar de overleggingen des harten openbaar worden.

Simeon was een groot profeet. Hij heeft met enkele trekken ons de hele eindtijd voor ogen gehouden. Hij heeft gezegd hoe het zal gaan en hoe het zal zijn.

Wat zult gij doen met de Naam Jezus – de Naam boven alle naam?

19 De jeugdwijding was voor veel adolescenten een belangrijke dag die zijn hoogtijdagen had in de voormalige DDR. Het werd zelfs een soort verplichte gebeurtenis met de inzet voor de socialistische staat. (Bron: www.mdr.de). Omwille van de exegese is de historische context waaronder dit in 1963 is uitgesproken, gehandhaafd.

Met de Naam die crisis brengt?

Jezus zegt: *'Vuur ben Ik komen werpen op de aarde en wat is mijn wil, als het reeds ontstoken is?*[20]

Wij gaan dagen tegemoet van grote beslissingen. Dat geldt zowel voor Israël als voor de kerken wereldwijd. Kies je voor Jezus of voor een 'vervuild' stelsel dat in werkelijkheid het Lam bestrijdt? Jezus is ook tot een oordeel in de wereld gekomen.[21]

Simeon ziet een zwaard. Een zwaard, Maria, en het gaat door je eigen ziel.

God is zeer heilig. Wij staan en leven voor het aangezicht van een heilig God. En alles is doorschouwd en doorzien.

Simeon komt precies op tijd. Ook de profetes Anna was er toen het kind Jezus in de tempel werd voorgesteld. Anna, die minstens veertig jaar onafgebroken diende in de tempel. Misschien werd er zelfs een beetje gelachen om al haar vasten en bidden. Maar God heeft haar hart gezien.

Hij ziet ook uw hart en uw overleggingen achter uw 'groene tafel'.

Wat doet u met Jezus?

Dat is voor ons mensenkinderen de beslissende vraag.

Wat zult gij doen met Jezus?
Het genade uur is nu!
Uw keus zal ook beslissen,
wat Hij zal doen met u.

20 Lucas 12:49
21 Johannes 9:39

© Ds. A.A. Leenhouts: "De naamgeving"
(Kerstpreek 1963)
Redactionele bewerking 2025

GETUIGENIS
EN EENHEID

Stichting Getuigenis en Eenheid
Postbus 64814, 2506 CE Den Haag
info@getuigeniseneenheid.nl
www.getuigeniseneenheid.nl